Første Imac-konkurranse

Foran årets (2009) sesong hadde jeg bestemt meg for at jeg skulle delta på de Imac-konkurransene som skulle arrangeres i Norge. Jeg hadde slengt meg med på en Imac-konkurranse i regi av Trondheim Modellflyklubb på tampen av 2008-sesongen, men hadde da ikke lagt ned noe særlig trening på forhånd, og hadde dessuten startet med modellflyging bare kort tid i forveien, på vårparten 2008. Men denne deltagelsen ga virkelig mersmak, ettersom jeg fikk øynene opp for hva det vil si å trene på detaljer i flygingen og hele tiden ha noen konkrete mål å jobbe mot. Foran første konkurranse i 2009-sesongen hadde jeg derfor fått en del turer på baken, og kjørt igjennom Basic programmet et anstendig antall ganger. Spesielt siste uken før konkurransen 27. og 28. juni i regi av Aurskog-Høland modellflyklubb hadde jeg noe slikt som 35 turer á 2 sekvenser. Til tross for at dette var første Imac-konkurranse jeg skulle delta på utenom lokal-miljøet mitt, hadde jeg derfor visse forhåpninger om å levere en hederlig innsats, selv om jeg visste utmerket godt at noen av flygerne som stilte i samme klassen var særdeles solide og rutinerte. Så av en eller annen grunn var det med relativt høy sigarføring jeg lastet inn utstyr og CARF Impact, og satte meg i bilen for å kjøre fra Trondheim og ned på østlandet for å forsøke å imponere dommerne.

Konkurransen ble avholdt lørdag 27. og søndag 28. juni og jeg innfant meg på den utmerkede flystripa til Aurskog-Høland Modellfyklubb sent på fredag ettermiddag for å ta stedet i øyensyn, og for å få meg noen turer før konkurransen. Jeg er glad jeg gjorde det, for tørr-granene som stod strategisk plassert i et hogstfelt omtrent rett under den ideelle flylinja hadde nok satt meg psykisk helt ut dersom jeg hadde møtt dem for første gang rett foran en konkurranse. Da jeg kom var det både lokale og tilreisende flygere der allerede som jeg hilste på, og etter å ha sett dem i luften noen turer konstaterte jeg at det dreide som om habile modellflygere, men uten at sigarføringen og selvtilliten min fikk noe nevneverdig skudd for baugen av den grunn. Riktignok syntes jeg at min egen flyging under prøveturene ikke var helt opp til akseptabel standard, men det tilla jeg en del termikk (som imidlertid sikkert andre var plaget med også) samt at jeg hadde sittet og kjørt bil i nærmere 8 timer i 30 varmegrader. Med et siste lurt blikk rundt flystripe og flyområde og et raskt blikk på flyet som var i lufta, nikket jeg til meg selv, satte meg i bilen for å kjøre til nattlosjiet, og var temmelig trygg på at dette nok skulle bli bra saker. Nerver var det ikke snakk om, det var jo bare å hive seg ut i det, dette var jo bare noe jeg gjorde for å ha det moro, og dessuten hadde det jo gått så greitt med konkurranse-nerver og slikt på Imac-stevnet i Trondheim høsten før.

Første konkurranse-dag opprant 27. juni med strålende vær, fine vindforhold, og med en temperatur som raskt steg til 35 varmegrader. Det ble levert mye fin flyging i første runde, gjennomgående adskillig bedre enn kvelden før av de samme flygerne som jeg hadde stått og sett på da, så da min tur kom hadde det sneket seg inn en uro-vekkende mistanke om at jeg høyst sannsynlig hadde undervurdert konkurrentene. Jeg var likevel helt avslappet idet jeg gikk ut for å ta opp start-posisjonen sammen med ”kart-leser” Jon Bjarte. Klarsignal ble gitt til start, og under de fem første sekundene av første sekvens i første runde synes jeg det gikk tålelig bra, med take-off og sving til høyre. Deretter var det slutt på det meste som kunne kalles tålelig bra, og det begynte det å kladde voldsomt. Fire ting (minst) skjedde omtrent samtidig: For det første fikk jeg en merkelig følelse som jeg aldri hadde opplevd maken til før, idet jeg syntes at det hadde blitt hengt et lodd på omtrent 15 kg på høyre hand. For det andre virket det som om det høyre håndleddet hadde fått lagt inn en vortex-mixer med en frekvens på ca 10Hz slik at hele høyre hånd ristet jevnt og trutt på den frekvensen. For det tredje var alle fingre i høyre hånd omtrent som gelé. Resultatet var at flygingen ble en voldsom kraftanstrengelse som tok meg helt på sengen, og jeg skjønte fort at pallplassene jeg

hadde hatt ville fantasier om, ikke ville materialisere seg denne helgen ihvertfall. Nå gjaldt det først og fremst å komme seg igjennom programmet med helt fly. Det fjerde som skjedde var, at i denne kompliserte situasjonen hvor det kunne vært fornuftig med en rikelig tilgang på surstoff, ga jeg opp ethvert forsøk på å puste. Svetten begynte å renne og til tross for kraftige øyenbryn ble det vanskelig å se. I hvilken grad knærne mine skalv var jeg ikke i stand til å ha noen intelligent oppfatning om. Tredje øvelse i programmet var en stallturn, som ble utført slik at det ikke lignet noenting. En påfølgende roll ble alt annet enn langsom og aksial, men tvert imot lynrask og svært skakk, så når favorittøvelsen teardrop også ble mislykket var det med en viss resignasjon jeg fortsatte. Jeg tenkte likevel at nå måtte jeg skjerpe meg og reise kjerringa på den neste øvelsen, en loop. Men det hjelper så lite når vortex-mixer-implantatet jobber for fullt og fingrene minner om seigmenn, samtidig som en står med et forvridd uttrykk i et svett ansikt fordi pustefunksjonen er satt ut slik at alveolene skriker etter oksygen. Loopen ble ingen loop, men en spiral med eggformet tverrsnitt som var skrudd innover i retning av flyger, ”kartleser”, og dommere. Ingen tok dekning, men heller ingen poeng ble utdelt for dette misfosteret av en øvelse; flyet endte langt innenfor deadline definert av en myndig stevneleder i forkant av konkurransen. Men flyet mitt var fortsatt helt! Første sekvens gikk sin skjeve gang videre igjennom en sharktooth og en ½ reverse Cuban eight. Et vilt håp om en anstending avslutning på sekvensen ble et kort øyeblikk vakt til live av at nest-siste øvelse, en halv firkant-loop med halv roll på vertikalen oppover, faktisk gikk noenlunde greitt. Men da flyet forsvant rett inn i solen før de siste 2 spinnene og kom ut igjen omtrent 90 grader på retningen det hadde før det forsvant av syne, var tiden inne til å avslutte seigpiningen ved å vrenge stikka til høyde og balanseror ned i høyre hjørne lenge før stallhastighet var nådd. Resultatet var at venstre vinge spratt elegant opp før flyet ble skrudd inn i 2 1/4 (i stedet for 2) spinn og ble trukket ut av vertikalen i en feiende flott kvart loop skakt ut til høyre, til nok en nullet øvelse. På dette tidspunktet fikk jeg en mild formaning fra ”kartleser” om at jeg måtte huske på å puste litt. Så vidt jeg husker kom en tilsvarende, svært inntrengende, oppfordring fra dommerpanelet noen meter lenger bak.

Den andre sekvensen i første runde ble essensielt en reprise på første sekvens, kanskje en hårsbredd bedre, hva vet jeg. Etter landing var jeg forundret over hvor fort blylodd og vortex-mixere forsvant, hvor fort seigmenn ble erstattet av fingre med ledd i, og hvor raskt det gikk å få etablert en normal pustefunksjon. I tillegg gikk det an å tenke på mat uten å få brekninger. Mine kollegaer i trønder-bataljonen var flakkende og unnvikende i blikket (syntes jeg) da jeg kom tilbake til depot, og det var helt åpenbart at totalinntrykket flygingen min hadde etterlatt seg ikke hadde overveldet noen, i hvert fall ikke i positiv retning. Jeg trøstet meg med at neste runde nødvendigvis måtte bli bedre, nå var jeg forberedt på skjelven som kunne komme, og det kunne da ikke være mulig å ha to slike psykiske utladninger på kort tid?

Det viste seg at når det gjaldt psykiske utladninger, hadde jeg adskillig mer på lager enn jeg ante, og blylodd m.m var atter på plass i andre runde. Men denne gangen gikk forsøkene på å ta seg sammen noe bedre, jeg fikk pusten i gang, stallturnene ble faktisk veldig bra, loopene gikk ikke over hodene våre, og flyet havnet ikke midt i sola. Og viktigst av alt, det var mulig å få øyenkontakt med kollegaene i trønder-bataljonen etter endt flyging. Det var med andre ord litt fremgang å spore hva angår å takle en konkurranse-situasjon. Og til tross for det som står beskrevet over, var det faktisk veldig moro å være med!

Siste konkurransedag 28. juni gikk jeg mye og tenkte på president Franklin D. Roosevelts ord til Kongressen etter angrepet på Pearl Harbor 7. desember 1941: ”The only thing we have to fear, is fear itself”. Jeg gikk først og fremst og var nervøs for å få skjelven under flygingen. Men denne gangen hadde det virkelig roet seg ned mye og flygingen gikk såpass bra som jeg

synes jeg med rimelighet kunne forvente av meg selv. Jeg var med andre ord svært fornøyd. Det ble en 9. plass (av 12-13) til slutt, og til tross for en litt svett start på konkurransen var jeg mer overbevist enn før sesongen startet om at Imac-konkurranser ville jeg delta mer på. Imac-flyging er utfordrende og utviklende på samme måte som annen kunstflyging. Med min personlige preferanse for skala-fly blir det en optimal kombinasjon å fly sekvenser med et ”sjelfullt” skala-likt fly slik det for det meste gjøres i Imac (selv om jeg brukte et CARF Impact F3A fly i konkurranser denne sesongen, det blir CARF Yak55SP neste sesong), men dette er selvfølgelig snakk om smak og behag. Til dem av dere som lurer på om dere skal delta på konkurranser, er det bare å si: Hiv dere på! Å ha noen mål å trene mot gir ekstra inspirasjon i flygingen, og alle som er interesserte i å lære denne formen for kunstflyging kan trygt bli med. Det er slett ikke nødvendig å være supergod før en stiller opp i konkurranser, det eneste viktige er at en synes det er moro! Og som resultatlistene fra 2009-sesongen viser går det utmerket godt an å hevde seg svært bra med fly i rimelige prisklasser. Så vel møtt til neste sesong!

Asle Sudbø
Trondheim Modellflyklubb

Kommentar datert 24.08.2012:
Denne artikkelen ble trykket i MI i 2009. Etter dette har jeg fortsatt å fly IMAC, i nasjonale såvel som nordiske konkurranser. Inntil nylig har jeg flydd i klassen Sportsman, og flyr nå den mer avanserte klassen Intermediate.